

— Hành vi độc đoán của các ông hoàn toàn đi ngược lại công pháp quốc tế. Tôi cực lực phản đối.

— Vâng, chúng tôi xin vui vẻ ghi nhận. Nào, mời ông Nicôn xuống xe.

Thái độ ngạo nghễ của bọn nhân viên an ninh làm Nicôn lộn tiết. Hắn muốn tống cho mỗi đứa một đĩa-rét. Tài nghệ thổi sáo của hắn còn thua xa Văn Bình và... Anton, nhưng bọn này đối với hắn chỉ là đồ bỏ. Hắn ước lượng vị thế và tình hình bằng đuôi mắt, nhận thấy hoàn cảnh khá thuận lợi, song không dám thi thố tài năng. Vì đại lữ quán President tọa lạc trong một khu sang trọng, đèn đuốc sáng như ban ngày, hắn phải chấp cánh vào chân mới hy vọng thoát hiểm.

Nicôn không còn biện pháp nào ngoài biện pháp «trông và chờ» cố hữu. Hắn buột miệng :

— Xuống đường rồi liệu.

Hắn nói bằng Anh ngữ—tiếng mẹ đẻ của hắn— và nói rất nhỏ, thế mà gã an ninh đi bên cạnh vẫn nghe rõ mồn một. Gã an ninh vỗ nhẹ vào vai Nicôn, nửa đùa nửa thật :

— Ông định trốn hả ? Súng của chúng tôi đã nạp đạn dăng hoàng, bóp cò là nổ. Và chẳng giấu gì ông, chúng tôi chỉ rình cơ hội ông bỏ chạy để

tặng ông một phát. Ông ra tòa, phiên lằm. Cả đồng luật sư già dặn, tài ba, sẽ biện hộ cho ông, và họ sẽ cãi bằng, tòa án đành phải tha ông, hoặc nhiều lắm là phạt án treo, xử trục xuất là cùng. Nhưng nếu ông bỏ chạy, nhân viên an ninh có toàn quyền bắn chết..

Nếu cô gái có tấm thân quyến rũ không mở cửa phòng ra có lẽ Nicôn đã chịu nhận nhục. Sự hiện diện của phái yếu khiến hắn xúng cồ. Hắn chỉ cách cửa phòng chừng 5 mét. Thấy đồng người, nàng há miệng toan gọi hắn, song lại lặng thinh. Tuy vậy, mắt nàng lộ vẻ kinh ngạc khác thường. Riêng Nicôn đã đọc thấy trong vẻ kinh ngạc một sự triu mến dằm dưới.

Cơn tự ái dâng lên như sóng thủy triều trong lòng đặc phái viên Nicôn. Chẳng gì hắn cũng là đàn anh trong nghề. Hắn không thể lép vế trước sự phán xét của giai nhân. Dầu bọn an ninh có ba đầu sáu tay hắn cũng phá vỡ vòng vây và tháo chạy.

Ba nhân viên Phán Giám vẫn thọc túi áo bành-tô như hồi nãy. Nicôn liếc thấy bụng tên nào cũng cộm cộm. Tên vừa vỗ vai hắn cộm cộm nhiều hơn, chắc đeo tiểu liên, loại tiểu liên không có băng, và có thể gập đôi, chỉ lớn hơn súng ru-lô

nòng dài đời chút. Nghĩa là Phần Gián đã vỡ trang cần thận. Nicôn triệt hạ được họ không phải dễ.

Nhưng con mắt van lơn của người đẹp họ hện vẫn hướng về phía Nicôn.

Không suy tính gì thêm nữa, Nicôn xoay người 45 độ trái, quạt cú su-inh vào màng tang gã an ninh đi bên. Trong khi ấy, bàn tay phải của hắn vung ra cú đâm móc. Hơi hướng đàn bà đẹp như liều thuốc hồi dương đối với bệnh nhân kiệt lực. Nicôn bỗng khỏe ra. Khỏe gấp hai, gấp ba ngày thường. Trái dấm của hắn có sức mạnh kinh dị như hắn đeo găng sắt. Và khác ngày thường, phải nhắm kỹ mục phiêu, và phải vận đủ gân cốt, dăng này hắn tấn công hú họa vẫn trúng đích ngon lành, và ngon lành hơn nữa là hắn chưa xử dụng toàn lực mà hai nhân viên an ninh đã quay lông lóc trên nền hành lang.

Tên thứ ba giật mình quay lại.

Nicôn biểu diễn một pha đâm tréo tuyệt đẹp. Trước đây, vô địch hạng nặng quyền Anh thế giới người Bắc-Âu là Đô-han-son khét tiếng nhờ trái dấm tréo ma quỷ, nhưng nếu so sánh với kỹ thuật đâm tréo của anh chàng Nicôn bị mái sù nóng mắt trong đại lữ quán President thì chưa

thấm tháp vào đầu...

Thế mới biết đàn bà oai thật, mạnh thật!

Đàn bà muốn là Trời muốn, luồng nhơn tuyền của người đẹp đã biến Nicôn thành Văn Bình Z-28, chỉ hơi quyền nhẹ như gãi ngứa là đối phương nằm mọp cả sư đoàn...

Nicôn vèo qua khe cửa hở. Nhanh tay cô gái khóa chốt bên trong. Ba nhân viên an ninh bị đánh khuyu còn đau ê ẩm, chưa cậu nào bỏ dậy được. Giá Nicôn vù ra bao lơn, tuột xuống dưới thì hẳn đang còn đủ thời giờ trèo lên xe hơi, phóng thẳng một mạch. Song cô gái đã ôm hắn đè hôn từ biệt. Và lẽ ra hắn chỉ được quyền hôn qua quit, hắn lại ghì chặt lấy nàng đến khi nghe tiếng huỳnh huých ngoài hành lang mới chịu ra khỏi giấc Vu sơn.

Nicôn hấp tấp nhảy xuống bao lơn tầng dưới. Trong loáng mắt hắn đã đặt chân xuống sân khách sạn. Chiếc Vôn-va-gen cà tàng của hắn vẫn đậu ngoan ngoãn trong góc. Hắn không cúp bình hơi, không khóa vô-lăng, cũng không khóa cửa (giống như Văn Bình, mặc dầu Giơ-neo không giống Saigon về khoản xe hơi có phép thẳng thiên). Đứng tưởng chiếc Vôn-va-gen bộ hung bé bỏng này chạy chậm... Bề ngoài, nó rất khiêm tốn, nhưng liệuhồn, khi lâm trận nó vị tất chịu thua xe hơi tuần

cảnh. Nếu Nicôn ngồi gọn trước vô lăng thì bọn nhân viên an ninh khó thể rượt kịp.

Trời trắng vẫn sáng, ánh đèn đường vẫn sáng, một con chuột lắt bò trên lề đường cũng nhìn thấy, hướng hồ Nicôn thuộc loại đàn ông cao lớn. Bởi vậy, hẳn vừa dứt được xe bộ hung ra khỏi bãi đậu, chưa kịp lên số 2 để xả hết ga xăng thì tiếng xíp-lê đã kêu hoen hoét phía sau. Tiếp theo là tiếng oap oap, tiếng kêu rùng rợn của kèn ếch ương cứu cấp.

Cách nơi Nicôn đậu xe chừng trăm mét có 2 chiếc dip lớn của Phân Giám. Cái đèn tròn gắn trên mui xe được bật sáng đỏ lôm, quay tròn từ phía. Những ngọn đèn chữ nhật trên vè xe cũng được bật sáng đỏ lôm. Đồng thời tiếng oap oap gia tăng cường độ.

Cuộc đua bắt bắt đầu.

Nicôn đã quá quen thuộc với phố xá Giơ-neo. Lệ thường, sự quen thuộc này rất có lợi. Chỉ cần lái loanh quanh một hồi, rồi kiếm một ngõ tối nào đó, lỉnh xe vào, chờ xe cảnh sát phóng qua rồi tẩu thoát. Nhưng Nicôn lại tỏ ra lo lắng. Giơ-neo không có những hẻm sâu ngoằn ngoèo chứa đầy bóng tối đồng lõa như các thị trấn ở Á Châu. Đáng rãng có nhiều đường nhỏ, nhưng hơi ôi, vết tích của thời trung-cổ vẫn còn, nên mặt đường gồ gề,

và đặc biệt là gồm nhiều nấc cao thấp khác nhau, xe gắn máy cũng đầu hàng, chứ chưa nói đến xe tự động nữa. Khi ra đến ngoại ô, lái vào xa lộ cũng dừng tưởng hồ: hầu hết chỉ là đường núi.

Thụy Sĩ là xứ của núi và hồ, của hồ và núi, tuyết rơi suốt mùa đông, lạnh không chỗ nào che được, và không riêng mùa đông, tuyết lạnh còn làm khô thiên hạ những ngày đầu xuân, và đôi khi cả trong mùa hạ. Ngoại trừ trai gái lịch bạc tiền rả rích, thêm đôi khi hậu và thêm chơi thể thao...

Mỗi lần đến Thụy Sĩ du hí, Nicôn thường vứt xe một xó, trèo lên tàu hỏa. Vì tàu hỏa là phương tiện xe dịch thần tiên nhất. Bất cứ ở đâu cũng thấy, tàu hỏa chui trong hầm đá và lặn trên đường sắt theo giữa vực thẳm chênh vênh thì tuyệt. Tuyệt hơn nữa là đầu máy chạy toàn bằng hơi điện, chứ không lạch xai dầu cặn (hoặc than đá kêu phi phi), chạy đã nhanh như gió, bên trong lại sạch ngoài sức tưởng tượng. Có thể nói tàu hỏa Thụy Sĩ là tàu hỏa ngon nhất thế giới về mọi phương diện. Và nếu đồng hồ Thụy Sĩ phá kỷ lục quốc tế về đúng giờ thì tàu hỏa Thụy Sĩ cũng đúng giờ có một không hai...

Nhưng cái thú trượt tuyết, và thú du lịch bằng

tàu hỏa đã trở thành đư vị mẫn chất của dĩ vãng xa xôi đối với Nicôn, đặc phái viên C.I.A. Vì hai xe dịp tuần cảnh đã bám sát chiếc Vôn-va-ghen ti teo của hắn. Hắn nghiêng rặng lông hết tốc lực.

Trong giây lát, con bọ hung ốm yếu đã vọt lên 150 cây số-giờ. Xe hơi Vôn-va-gen là một trong các kiểu xe «rùa bò», tốc lực của nó chỉ từ 115 đến 132 cây số-giờ là cùng. Kiểu lớn nhất, với động cơ to tương hơn 1.600 phân khối, cũng đến 145 là hết xi-quách. Vậy mà chiếc Vôn-va-gen ốm yếu của Nicôn có thể chạy 180 cây số-giờ mà vô-lãng không nghiêng đảo, mục an toàn không sút kém.

Bề ngoài, nó không khác chú bọ hung «der Kafer» ra đời từ năm 1936, trước thế chiến thứ hai, là bao, nhưng ruột gan nó hoàn toàn biến đổi, việc bơm xăng vào máy, việc rà thắng...nhất nhất đều do một bộ óc điện tử tính toán và truyền lệnh cho các bộ phận. Nicôn lại là cua-rơ xe hơi tên tuổi (trong CIA) nghĩa là hắn từng tham dự nhiều cuộc đua tốc độ và đường trường, hắn chưa đoạt được cúp, cũng chưa được xếp hạng quốc tế, song đối với bằng hữu trong C.I.A. thì anh chợt đã trở thành ông vua của xứ mù.

Bất cứ chuyến đua quanh núi nào ở vùng

MÂY MƯA THỤY SĨ

Crans trên đất Thụy Sĩ, hẳn cũng đều có mặt. Những ngày, những đêm đua xe này là những ngày, những đêm hẳn được lên thiên đàng. Vì người đẹp luôn luôn cặp kè một bên. Giờ đây, người đẹp chờ hắn đổ con mắt trong khách sạn President, trong khi hắn phải chạy bán sống bán chết vì một chuyện không đầu..

Và giờ đây Nicôn mới cảm thấy mình ngu.

Vừa ngu lại vừa điên nữa.

Chẳng việc gì hắn phải bỏ chạy. Hẳn không giết Phù Dung, sự đảo tàu của hắn sẽ là một hình thức nhận tội. Trong trường hợp cảnh sát Thụy Sĩ bắt hắn, người ta khó thể giam giữ hắn cho đến sáng mai. Giam giữ một thường dân không có chứng cứ đã là chuyện hiếm thấy ở mảnh đất dân chủ này, phương chi Nicôn lại là nhân viên ngoại giao. Và hoàn toàn vô tội. Dĩ nhiên, nếu muốn chẻ sợi tóc làm tư thì thiếu gì tội, nhưng người ta chỉ có thể coi hắn là thành phần «bất hảo» lợi dụng ưu thế ngoại giao để tống cổ hắn về nước...

Chung quy cũng do đàn bà đẹp mà ra. Nóng tiết vì bị Phán Gián làm cụt hứng, hồi nãy Nicôn đã phản ứng như đứa trẻ, không suy nghĩ.

Trót thì phải trót, hắn chỉ còn cách phóng nhanh, phóng thật nhanh. Phóng để thoát khỏi hai

chiếc díp dính như keo của tuần cảnh.

Sua những phút lo sợ đầu tiên, Nicôn dần dần lấy lại sự điềm tĩnh pha lẫn tin tưởng. Hắn không còn lo sợ như khi mới ra khỏi lữ quán nữa vì xe hơi đang vượt qua một khu vực tối trong thành phố. Đến đây, hắn có nhiều hy vọng được ngủ đêm trong phòng riêng đủ tiện nghi.

Nicôn nhìn kiếng chiếu hậu. Xe cảnh sát vẫn rú oap oap không ngừng, đèn đỏ vẫn quay tròn phát ra những tia tán loạn rùng rợn. Nhưng khoảng cách từ hai trăm mét đã lên đến gần ba trăm mét. Nếu là đường cong hoặc có ngã tư thì hai xe phía sau đã mất hút chiếc bọ hung của Nicôn.

Hai bên đường là cây cao, thẳng tắp. Và hai bên đường toàn là biệt thự, bờ rào bằng bụi cây um tùm. Đỉnh cây xum xuê ngăn ánh trăng chiếu xuống mặt đường. Có những tia trăng nào thoát xuống bị bụi cây um tùm lại hút gọn, như thẻ giấy thấm hút mực học trò. Kết quả là con đường trước mặt rơi vào cảnh nửa tối, nửa sáng, và sự tối có lẽ mạnh hơn sự sáng...

Nhanh như trên vòng chảo cuộc đua phải tránh chướng ngại vật chết người, Nicôn lái vào lên vỉa hè. Chủ tâm của hắn là nép gần bờ rào

um tùm để quẹo sang phải, lẩn vào một con đường nhỏ.

Nhưng thần may mắn đã tìm cách lánh xa Nicôn. Chiếc xe bọ hung trung thành leo giốc, xuống dèo, trườn trên đá nhọn cả năm không hề phát bênh, bỗng dừng xẹp lốp. Và nó lại ác nghiệt chờ đến lúc Nicôn có nhiều triển vọng đào tẩu thành công để nổ bánh trước. Vô-lăng đang nhẹ nhàng đột nhiên cứng hẳn. Nổ bánh trước, nhất là bánh bên trái, ở gần tay lái, là điều hết sức sui sẻo, xe đang phóng nhanh có thể bị lật như chơi. Báo hại Nicôn phải đổ mồ hôi hột để xuống số, rà thắng... tuy vậy, chiếc xe hỗn xược còn húc đầu vào gốc cây bẹp dí nửa giàn trước rồi chịu dừng lại.

Nicôn nhảy xuống đường thì đã muộn. Xe díp an ninh đậu ngay phía sau chiếc Von-va-gen mặt lộ. Cho dầu Nicôn thoát ra ngã ba và chuồn vào hẻm cũng chẳng đi đến đâu. Vì một toán tuần cảnh được thông báo bằng vô tuyến điện đã mai phục sẵn. Nicôn chưa ra khỏi xe thì đèn pha phía trước đã bật sáng choang.

Đèn pha của xe hơi cảnh sát có khác, toàn bộ đèn pha i-ốt, tối om như đêm ba mươi Tết. Hắn trở thành sáng rực như ban ngày nắng chói. Hắn phóng thanh réo ong ong :

— Đứng lại. Yêu cầu đứng lại.

Đĩ nhiên Nicôn phải đứng lại. Nhân viên an ninh Thụy Sĩ khá lịch sự. Họ không công tay hắn. Họ cũng không xô đẩy hắn hoặc chửi thề tùm lum. Lẽ ra, họ có quyền lỗ măng vì Nicôn đã làm họ brou đầu sứt trán. Nhưng họ lại chẳng có thái độ nào quá đáng. Viên trưởng đoàn tiến đến trước mặt Nicôn, giọng bình thản như thể không có việc khẩn trương nào xảy ra :

— Mời ông Nicôn lên xe.

Hồi này, ở khách sạn Nicôn được mời « xuống » xe, giờ đây lại được mời « lên » xe, vẫn những bộ mặt bình thản đến ngạo nghễ và giọng nói lễ phép giả tạo khiến hắn tức uất bực mình ấy.

Nhưng Nicôn đành tuân lệnh. Hắn đến Thụy Sĩ để đối phó với Quốc tế Tinh báo Sở, loại trừ tổ chức của Anton. Nhưng hắn chưa bắt tay vào việc thì đã bị loại trừ. Ai loại trừ, chưa biết. Tuy nhiên, bị điếm mặt chỉ tên ở Thụy Sĩ thì hắn có sống cũng như chết. Sau vụ này, Nicôn chỉ còn nước che mặt trở về Mỹ, ở nhà giữ con, giặt quần áo, nấu bếp và rửa bát thay cho vợ.

Phù Dung, Nicôn, lần lượt bị rút dài.

Duy còn lại Văn Bình Z.28 .

Trên đường trở về trung tâm thị trấn, đoàn xe Phần Gián tiếp tục phát ra tiếng kêu ênh trong oạp oạp. Tài xế phóng ra con đường có những cò gài diển trò thoát y mùi mẫn mà Văn Bình vừa ghé thăm, và suýt bị bắt.

Khi ấy Văn Bình đang rảo bước dưới bóng đen dật dờ của hàng cây hạt dẻ, giữa tiếng ve sầu rí rả và tiếng gió vù vù từ hồ Lê-man rộng mênh mông thổi lại, mang theo hơi lạnh kinh niên của rặng núi An-pơ bạc đầu.

Tiếp theo đoàn xe Phần Gián kêu oạp oạp là những chiếc dip chở đầy nhóc cảnh sát viên võ trang chạy đi chạy lại rầm rập trong khu vực. Một số chường ngại vật đá được dựng lên chung quanh hộp đêm, nhưng Văn Bình thoát khỏi các nút chặn an ninh một cách dễ dàng, vì lẽ chàng phản ứng nhanh lẹ hơn nhân viên cảnh sát.

Chàng tạt vào một quán cà-phê đêm để mua gói thuốc Salem. Và thay vì nhắm nhấp cà-phê phin đặc sệt như mọi người khách lấy đêm làm ngày đang ngồi lổ nhổ sậu những cái bàn thấp nhỏ kê dọc chân tường, Văn Bình lại gọi huyết-ky. Chàng thêm rượu kinh khủng, song chàng vẫn có